

Μια απάντηση του Μίκη Θεοδωράκη

Συντάχθηκε απο τον/την Γιώργος Αγοραστάκης
Δευτέρα, 01 Αύγουστος 2016 21:22 -

Φίλοι από την Κύπρο με πληροφορούν, ότι «κάποιοι» αναφερόμενοι στα γεγονότα του 1974, αναμιγνύουν την «λύση Καραμανλή» με το πραξικόπημα στην Κύπρο και την εισβολή και μέσα σ' όλα αυτά εμπλέκουν και το δικό μου όνομα...

Για μια ακόμα φορά λοιπόν, ελπίζω τελευταία, αναφέρω τα γεγονότα της εποχής εκείνης όπως ακριβώς συνέβησαν και τα έζησα:

Φίλοι από την Κύπρο με πληροφορούν, ότι «κάποιοι» αναφερόμενοι στα γεγονότα του 1974, αναμιγνύουν την «λύση Καραμανλή» με το πραξικόπημα στην Κύπρο και την εισβολή και μέσα σ' όλα αυτά εμπλέκουν και το δικό μου όνομα...

Για μια ακόμα φορά λοιπόν, ελπίζω τελευταία, αναφέρω τα γεγονότα της εποχής εκείνης όπως ακριβώς συνέβησαν και τα έζησα:

Όταν στα 1968 βρισκόμουν εξόριστος στην Ζάτουνα της Αρκαδίας, έλαβα ένα μήνυμα από το Π.Γ. του ΚΚΕ, να τους πω πώς βλέπω την απαλλαγή της χώρας από την Χούντα.

Τους απάντησα ότι βλέπω δύο λύσεις, την «σκληρή» και την «μαλακή». Η σκληρή προϋπέθετε την ενότητα του Λαού μέσω της ενότητας όλων των αντιστασιακών δυνάμεων (ΠΑΜ, ΠΑΚ, Δημοκρατική Άμυνα), έτσι ώστε να είναι σε θέση να φτάσει την αντίθεσή μας ενάντια στη Χούντα ακόμα και σε ένοπλο αγώνα αν χρειαζόταν. Σε περίπτωση που δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί η εθνική-λαϊκή ενότητα με βάση την οργανωμένη Αντίσταση, θα έπρεπε τους είπα, να σκεφθούμε σοβαρά την «μαλακή» λύση, τη λύση μέσα από το Σύστημα της πολιτικής εξουσίας (που κι αυτή είχε χτυπηθεί από την Χούντα), δηλαδή την ΕΡΕ και την Ένωση Κέντρου με επί κεφαλής τον Κωνσταντίνο Καραμανλή.

Και τόνισα ότι με την πρώτη λύση, την «σκληρή», τα κέρδη για τον ελληνικό Λαό θα ήταν μεγαλύτερα (λαϊκές κατακτήσεις), ενώ με την δεύτερη, την «μαλακή», θα είχαμε κατακτήσει τα επίπεδα των ελευθεριών που έχουν οι χώρες της Ευρώπης, δηλαδή της αστικής Δημοκρατίας. Και κατέληγα με την δήλωση ότι εγώ παλεύω και θα παλέψω -ως κομμουνιστής- για την πρώτη λύση. Όμως εάν δω ότι δεν επιτυγχάνεται η ενότητα των αντιστασιακών δυνάμεων, δεν θα διστάσω να βοηθήσω την επίτευξη της δεύτερης λύσης, δεδομένου ότι θεωρώ ως πρώτο και μέγιστο καθήκον την απελευθέρωσή μας από την στρατιωτική Χούντα.

Πράγματι, όλα τα κείμενα που έστειλα παράνομα από την Ζάτουνα προς τις Οργανώσεις του ΠΑΜ, είχαν ως στόχο την προετοιμασία της πρώτης λύσης. Και όταν βρέθηκα στο Παρίσι στα 1970, συνέχισα στον ίδιο δρόμο με αποκορύφωμα την πρότασή μου με την ιδιότητα του Προέδρου του ΠΑΜ να δημιουργηθεί με τη συμμετοχή όλων των αντιστασιακών δυνάμεων το ΕΑΣ (Εθνικό Αντιστασιακό Συμβούλιο), που κατά τη γνώμη μου θα βοηθούσε τον ελληνικό Λαό να συνενωθεί σε ένα ενιαίο, μεγάλο και ισχυρό μέτωπο πάλης, με στόχο το σφυροκόπημα της Χούντας ως την τελική της πτώση. Η πρότασή μου για τη δημιουργία του ΕΑΣ έγινε κατά την πρώτη μου δημόσια συνέντευξη με την Μελίνα Μερκούρη στο πλευρό μου και τον Αντώνη Μπριλλάκη, υπεύθυνου του ΚΚΕεσ., παρουσία 700 δημοσιογράφων από όλο τον κόσμο. Τότε, σε σχετική ερώτηση «ποιον θεωρώ ηγέτη του ΕΑΣ», απάντησα «τον Ανδρέα Παπανδρέου». Πάλεψα με όλες μου τις δυνάμεις για την ενότητα των αντιστασιακών δυνάμεων με στόχο την πρώτη λύση.

Τον Δεκέμβριο του 1972, έγινε η τελική συνάντηση όλων των υπευθύνων (πλην του ΚΚΕ που ήταν ευθύς εξ αρχής εναντίον του ΕΑΣ), στην οποία ο Ανδρέας Παπανδρέου έδωσε το τελικό χτύπημα για την διάλυση του ΕΑΣ, που σήμαινε το τέλος της ενότητας του Λαού για την απαλλαγή της χώρας από την Χούντα ως αποτέλεσμα της πάλης του Λαού. Δηλαδή η διάλυση του ΕΑΣ σήμαινε την διαιώνιση της δικτατορίας με άγνωστη την ημερομηνία του τέλους της.

Ως πατριώτης που πάνω από κάθε τι άλλο αγαπούσα την χώρα μου και πονούσα για τον Λαό μας, αποφάσισα να σηκώσω μόνος το τεράστιο ιστορικό βάρος μιας συμβιβαστικής λύσης, που όμως πίστευα ότι θα ανακούφιζε τον Λαό και την χώρα, γιατί μπορεί με αυτήν να μην φτάναμε τους στόχους μιας παλλαϊκής δημοκρατίας όπως θα την ήθελε η Αριστερά, όμως θα αποκτούσαμε το οξυγόνο της Ελευθερίας. Γι' αυτό ήμουν απολύτως βέβαιος και όπως αποδείχθηκε τελικά, είχα δίκιο.

Μια απάντηση του Μίκη Θεοδωράκη

Συντάχθηκε απο τον/την Γιώργος Αγοραστάκης
Δευτέρα, 01 Αύγουστος 2016 21:22 -

Έτσι, ένα μήνα αργότερα, στις 17 Ιανουαρίου του 1973, μίλησα για πρώτη φορά σε δημόσια συνέντευξη για την «Λύση Καραμανλή». Σε ερώτηση αμερικανού δημοσιογράφου γιατί προτείνω τον Καραμανλή, απάντησα ότι είναι εκείνος που έχει την εμπιστοσύνη των τριών σημαντικών παραγόντων της εποχής εκείνης: του ελληνικού Λαού, του ελληνικού στρατού και των Αμερικανών.

Όπως καταλαβαίνετε, η πρότασή μου αυτή χτυπήθηκε σκληρά από τις ηγεσίες όλων των κομμάτων και έγινε εύκολος στόχος του ασυγκράτητου μένους των οπαδών τους. Μπορώ να πω ότι θυσίασα όχι μόνο την πολιτική μου πορεία αλλά και το καλλιτεχνικό μου έργο, κυρίως τα τραγούδια μου, που ήταν «απαγορευμένα» για τα μέλη του ΚΚΕ και του ΠΑΣΟΚ για πολλές δεκαετίες μετά την πτώση της Χούντας!

Τριάντα κύκλοι τραγουδιών μου, δηλαδή πάνω από 300 τραγούδια έμειναν άγνωστα για τον ελληνικό Λαό, δεδομένου ότι οι «απαγορεύσεις» αυτές εμπόδιζαν τους τραγουδιστές να τα τραγουδούν στις συναυλίες τους, ακόμα και αυτούς που εγώ ο ίδιος είχα αναδείξει. Δηλαδή δεν έφταναν τα επτά χρόνια ολοκληρωτικής απαγόρευσης του έργου μου από την Χούντα. Η Αριστερά στο σύνολό της (ΚΚΕ, ΠΑΣΟΚ και Συνασπισμός) κρυφά και όχι φανερά όπως η Χούντα, είχαν βάλει ως στόχο τους σχεδόν ως το 2000 να με καταργήσουν ως τραγουδοποιό κυρίως μέσα στην ελληνική νεολαία, που μέχρι σήμερα ακόμα μου έχει γυρίσει την πλάτη.

Αυτή ήταν η τεράστια θυσία με την πατριωτική μου στάση να προτείνω εγώ, ένας αριστερός τον δεξιό Καραμανλή ως τον βασικό απελευθερωτή μας από τα δεσμά. Το γεγονός ότι δικαιώθηκα από την ίδια τη ζωή δεν τους ενδιέφερε. Γιατί γνώριζαν και γνωρίζουν ότι είμαι λαοφίλης και κυρίως ανεξάρτητος πατριώτης και πάντα με φοβόταν όπως αποδείχθηκε και με την ΣΠΙΘΑ, που ίδρυσα τον Δεκέμβρη του 2010 σε ηλικία 85 ετών, για να χτυπήσω πρώτος και μόνος την καταιγίδα των Μνημονίων που βύθισαν την πατρίδα μας στη δυστυχία και στην απόγνωση.

Αυτή η ίδια φοβία ενέπνευσε και τους νέους κατηγορούς μου στην Κύπρο. Γι' αυτό να είστε βέβαιοι. Και για να βοηθήσω τους φίλους μου, σας απαντώ σχετικά με τις νέες «κατηγορίες»:

Στα 1974 βρισκόμουν στην Νέα Υόρκη, για να πάρω μέρος στα γυρίσματα της ταινίας του Ζυλ Ντασέν «Η Δοκιμή». Δεν θυμάμαι ακριβώς την ημερομηνία. Πάντως ήταν άνοιξη. Εκεί ζήτησε να με συναντήσει κάποιος κύριος Νικολόπουλος εκ μέρους της Ελληνικής

Μια απάντηση του Μίκη Θεοδωράκη

Συντάχθηκε απο τον/την Γιώργος Αγοραστάκης
Δευτέρα, 01 Αύγουστος 2016 21:22 -

Πρεσβείας, για να μου πει ότι αρμόδιοι Αμερικανοί υπεύθυνοι του Υπουργείου Εξωτερικών με καλούν να συζητήσουμε την κατάσταση στην Ελλάδα. Δέχθηκα και σε λίγες μέρες βρέθηκα στην Ουάσιγκτον, όπου με υποδέχθηκαν δυο Αμερικανοί και μου είπαν τα εξής: «Μιλήσατε πριν από ένα χρόνο για Λύση Καραμανλή. Συμφωνούμε. Όμως ο Καραμανλής δεν δέχεται να συζητήσει μαζί μας. Στείλαμε δυο φορές στο Παρίσι τον κύριο Τάσκα, πρώην πρεσβευτή μας στην Ελλάδα και δεν μπόρεσε να τον δει. Γνωρίζουμε ότι εσείς έχετε καλές σχέσεις μαζί του. Σας παρακαλούμε να του πείτε να μας δεχθεί».

Αυτό ήταν όλο κι όλο...

Πράγματι, μετά από λίγες μέρες, μετέφερα αυτό το μήνυμα στον Κωνσταντίνο Καραμανλή, ο οποίος με παρακάλεσε να μην αναφερθώ δημοσίως στην υπόθεση αυτή, πράγμα που έκανα μέχρι το 2011, οπότε θεώρησα ότι μπορώ πλέον να μιλήσω για τα γεγονότα αυτά, αφού ανήκουν πλέον στη ιστορία.

Τι σχέση μπορεί να έχουν τώρα όλα αυτά με το πραξικόπημα στην Κύπρο και την εισβολή και πολύ περισσότερο τι σχέση μπορεί να έχω εγώ με τα εγκλήματα αυτά; Νοσηρή φαντασία ή σκοτεινές σκοπιμότητες;

Αθήνα, 28.7.2016

Μίκης Θεοδωράκης